

AFZIEN IN AMERIKA

225 KILOMETER ZAND EN ROTSSEN, LANGS DIEPE KLOVEN EN OVER BERGEN TOT 2600 METER HOOGTE: DE KOKOPELLI TRAIL, DIE TWEE MTB-PARADIJZEN IN COLORADO EN UTAH MET ELKAAR VERBINDT, IS AFZIEN. MAAR SOMS IS LIJDEN PRACHTIG.

TEKST: LOTTE STEGEMAN, PETER SMOLDERS / FOTO'S: ALLAN POERTNER, LOTTE STEGEMAN, PETER SMOLDERS

Als we, halverwege de eerste dag, even stoppen voor een slok water, komt een opgewonden Amerikaan op ons af gereden. "Zag je die adelaar! Met die enorme vis in zijn bek? Hij vloog nog geen tien meter boven mijn hoofd!" Nee, we hebben de vogel niet gezien. We keken de afgelopen mijlen voornamelijk naar beneden, waar de trail akelig dicht langs de afgrond boven de Colorado Rivier liep. Dat was ook mooi, trouwens!

Dat de Kokopelli Trail veel te bieden heeft, weten we na een paar uur rijden al. Hoe zwaar het zal worden, daarvan hebben we nog geen idee. Vanaf de trailhead, enkele mijlen buiten Fruita, Colorado, is het bijna allemaal vlakke single track geweest, met een enkel steil klimmetje en veel geleidelijke afdalingen. De eerste vijftien mijl zijn puur genot, zowel voor de ogen als de benen. Het eerste gevloek komt pas daarna, in Rabbit Valley.

Dat onze verwachtingen hooggespannen zijn, is niet gek. Het hele gebied tussen opstapplaats Fruita en eindbestemming Moab is namelijk de hemel voor avontuurlijke mountainbikers zonder hoogtevrees. Moab,

een stadje van 5500 inwoners in Utah, is al wereldberoemd binnen deze doelgroep, met trails als Slickrock Trail, Porcupine Rim en Gemini Bridges. Het geliefde en vaak gevreesde slickrock trekt met name in voor- en najaar duizenden bikers aan. Sommige trails zijn behoorlijk hardcore, maar er zijn er ook steeds meer die geen enorme ervaring of ijzeren zenuwen vereisen. En ook aan de wegracers wordt in toenemende mate gedacht. De route langs de Colorado Rivier en de La Sal Looproad is bijvoorbeeld prachtig.

ABSOLUTE WERELDKLASSE

Fruita is mondiaal nog minder een begrip, maar volgens sommige Amerikanen zou deze stad met 12.000 inwoners in Colorado anno 2011 Moabs eretitel 'mountain bike capitol of the world' óók echt verdienen. Binnen een straal van 25 kilometer zijn zo'n vijftien fraaie trails te vinden. Moab en Fruita jagen elkaar op in de strijd om de gunsten van de mountainbikers. Beide stadjes hebben geweldige winkels, fietsverhuurbedrijven, shuttleservices en andere faciliteiten. Moab is kleiner qua aantal inwoners, maar nog duidelijk gro-

ter als MTB-stad. Dat wil het uitdragen ook. Niet toevallig staat precies bij de afslag van Fruita een groot bord met de tekst 'Moab - Where adventure begins' langs de snelweg. Voor ons is de concurrentiestrijd alleen maar goed, want het betekent dat beide steden hun trails goed onderhouden en steeds nieuwe openen. Halverwege de eerste dag verandert ons uitje ineens drastisch van karakter. De afdaling naar Rabbit Valley is zó steil dat we hem lopend volbrengen. Zelfs gids Allan, zeer ervaren en bekend met het terrein, stort zich hier niet op de fiets naar beneden. Om over de klim die er op volgt nog maar te zwijgen. Zo'n 3 kilometer lang duwen we onze bikes mokkend een veel te steile helling op. Ineens is volkomen duidelijk waarom de Kokopelli Trail als 'advanced' te boek staat: nergens zien we iemand die dit stuk in het zadel aflegt. En het zal de dagen erna nog wel vaker gebeuren. Wie niets van lopen moet hebben, moet hier eigenlijk niet aan beginnen. Het vergt een techniek en een conditie van absolute wereldklasse om de etappes te volbrengen zonder een voet aan de grond te zetten.

DE EERSTE VIJFTIEN MIJL ZIJN PUUR GENOT. HET EERSTE GEVLOEK KOMT PAS DAARNA

De eerste dag eindigt met een lang stuk over een zandweg die ook voor jeeps is bedoeld en die je uiteindelijk over de staatsgrens naar Utah voert. Dat patroon zet zich voort op dag twee en drie. De omgeving in het oosten van Utah is prachtig, maar ze biedt niet al te veel variatie en single track is in deze etappes nauwelijks te vinden. De wegen zijn nog redelijk vlak ook en een klein deel is zelfs geasfalteerd. Het is geen wonder dat uitstekend getrainde rijders in dit deel zoveel tijdswinst boeken dat ze de hele tocht kunnen terugbrengen naar drie dagen. Hier is het vooral kilometers maken. Het is evenmin echt verbazingwekkend dat wat meer verwerende fietstoeristen dit saaier stuk overslaan of per Jeep afleggen, om zich in dagtochten te concentreren op de eerste dertig mijl en de laatste veertig, richting Moab.

UITDAGING

Op dag vier stappen we weer op bij Dewey Bridge, zo'n 30 mijl buiten Moab. De oude brug zelf, ooit onderdeel van de route, is een paar jaar geleden ten prooi geval-

len aan een kind dat met lucifers speelde. Hij is vervangen door een saaie, maar onverwoestbare betonnen variant. Ook vandaag staat er niet heel veel single track op het programma, maar de laatste veertig mijl (we rijden via de La Sal Mountains met een omweg naar de stad) zijn wel heel avontuurlijk. Het pad is hier over een afstand van mijlen bezaaid met losse stenen en rotsblokken. Dat betekent enorm geconcentreerd rijden, vooral tijdens afdalingen: niet zo snel dat je de controle verliest en niet zo langzaam dat je achter iedere steen blijft 'haken'. Vooral één afdaling is berucht: die van de heuvel die de naam Rose Garden Hill heeft meegekregen. Er zijn geen rozen te bekennen, maar aan rotsen geen gebrek. Een geweldige uitdaging voor technici.

Veel geleidelijker en gemakkelijker is de afdaling in Fischer Valley, waar de meest prachtige rotstorens te vinden zijn. Op de bodem van de vallei (nog altijd op 1300 meter hoogte overigens) is de weg erg zanderig. Omdat de wind in de open vlakte vrij spel heeft, is een zonnebril hier bijna noodzaak om je ogen te beschermen. Vervolgens gaat het bergop, soms gestaag, soms

met flinke horten en stoten. Logisch, want we zullen uitkomen in de La Sals, de serieuze bergketen die je vanuit iedere hoek van Moab kunt zien. Op 2600 meter hoogte is het pad weer breed en glad, maar dat geeft niet. Zo kunnen we optimaal genieten van wat we om ons heen zien: de totaal veranderde vegetatie verraadt dat we de woestijn hebben ingeruild voor een alpien gebied. We rijden tussen grote naaldbomen en zien de top van Mt. Peale, die met 3877 meter driekwart van het jaar wit blijft. Niet veel lager dan de hoge Alpentoppen, maar in het zuidwesten van de VS kijken ze niet op een berg meer of minder. De overgang van de rode, droge woestijn naar dit groen en witte berglandschap is enorm.

Bijna op het hoogste punt van onze tocht moeten we nog één belangrijke keuze maken. Gaan we rechtdoor of rechtsaf? De eerste optie betekent dat we de Kokopelli Trail volbrengen en eindigen aan de voet van het roemruchte Slickrock Trail, die we dan als afsluiter nog kunnen doen. De tweede brengt ons in Moab via dat andere wereldberoemde pad, Porcupine Rim. Als je bij zo'n wegwijzer staat weet je: Fruita mag dan vijftien mooie opties bieden, er gaat nog altijd niets boven Moab.

Ons eergevoel dwingt ons tot keuze één: we willen deze bijzondere trail tot de laatste meter afmaken. Bovendien gaat het laatste stuk door Sandflats, waar de voor Moab zo typische rode rotsen domineren. Dat is een schouwspel dat je niet wilt missen. Porcupine Rim kan de volgende keer nog. Want dat we terugkomen, nu we de 'Moeder aller trails' hier hebben geproefd, staat wel vast.

1 2

3

GAAN?

De Kokopelli Trail begint een paar kilometer van Fruita, Colorado en eindigt 225 kilometer verder in Moab, Utah. Andersom rijden kan ook. Op de route liggen acht minicampings. Sommige hebben een wc. Geen van de campings heeft water. Wil je de hele route rijden, trek er dan vier dagen voor uit. Ga in april/mei of september/oktober: het fietshoogseizoen. In de zomer wordt het met gemak 40 graden. Wil je de tocht geheel zelfstandig doen, met de tent op de rug? Reken er ook niet zomaar op dat je onderweg water vindt. De Colorado Rivier is meestal in zicht, maar niet vaak binnen handbereik. Water uit de rivier moet worden gefilterd voor gebruik.

Beter is de hele tour in meerdaagse tochten te boeken bij een van de vele fietstouroperators. Die zorgen voor fiets, vervoer, overnachting en eten. De lokale gidsen kennen de trail op hun duimpje en kunnen uit het hele Kokopelli Trail ook met gemak een of twee prachtige dagtochten aanbieden. Een voordeel van dat laatste: je kunt een groot aantal loze kilometers jeeptail overslaan. En je kunt een rustdag tussen etappes inlassen. Geen slecht idee, want de grote hoeveelheid intensieve klimmen en woeste rotsafdalings vraagt veel van je concentratie en spieren.

Solfun (Moab) organiseert op maat gemaakte tochten, afhankelijk van je wensen. Reken erop dat een vier- of vijfdaagse tocht (geheel verzorgd) je zo'n duizend dollar zal kosten. www.solfun.com

Naast Solfun zijn er nog enkele touroperators die de Kokopelli Trail in hun pakket hebben. Kijk op www.discovermoab.com en www.gofruita.com.

Heb je je eigen fiets en kampeerspullen bij je? Dan kun je ook kiezen voor Bikerpelli. Voor minder dan 500 dollar rijd je de trail met zeventig tot negentig man. Bikerpelli zorgt dat je eten, drinken en kampeerspullen steeds op je slaapplek aanwezig zijn. www.bikerpelli.com

- 1 Kamperen onder de rode rotsen
- 2 Even tijdswinst boeken.
- 3 De twee kanten van Fruita verenigd.
- 4 Een beetje Turbo Boost zou hier handig zijn.

4

EEN GIDS VAN 69

In outdoor-stad Moab is een zestiger bepaald niet uitgerangeerd. Kijk maar naar onze gids op de Kokopelli Trail: Allan Poertner (69). Samen met zijn vrouw Pat (68) startte hij Solfun in 2003. Ze waren net de zestig gepasseerd, een leeftijd waarop normale mensen beginnen te mijmeren over hun naderende pensioen. Allan bepaald niet: die fietst bijna dagelijks en stort zich zonder met zijn ogen te knippen de lastigste paden van Moab af. De wereldberoemde en nogal gevaarlijke Slickrock Bike Trail is een van hun populairste tours. In de wintermaanden, als de straten van Moab verlaten zijn, gaan de fietsen even de schuur in. "Dan gaan we op vakantie", zegt Allan. "Snowboarden in de Rockies of surfen in Mexico."